

[Skatteministeren]

Efter forslaget skal selskaber og foreninger m.v. betale indkomstårets forventede indkomstskat i løbet af indkomståret. Skattesatsen foreslås generelt nedsat til 34 pct. For den del af skatten, der ikke betales a conto i indkomståret, betales et tillæg.

Selskaber m.v. skal efter de foreslåede regler betale 50 pct. af gennemsnittet af de seneste tre indkomstårs pålignede indkomstskat i ordinær acontoskat. Selskaber m.v. kan selv vurdere, om årets forventede indkomstskat bliver større, og har derfor mulighed for at foretage frivillig indbetaling af acontoskat.

Acontoordningen er obligatorisk for selskaber m.v., hvis første indkomstår påbegyndes den 29. januar 1992 eller senere (fremsættelsesdagen).

For selskaber m.v., hvis første indkomstår er påbegyndt før denne dato, er acontoordningen frivillig. For selskaber m.v., der ikke vælger ordningen, forfalder skatten fortsat til betaling den 1. november i skatteåret, men med et tillæg på 11¼ pct. svarende til en skattesats på 38 pct.

For indkomståret 1992 foreslås en midlertidig ordning, hvorefter der åbnes adgang til, at selskabsskat m.v., der er betalt a conto senest 31. december 1992, godskrives i den endelige skatteopgørelse med et tillæg på 11¼ pct. svarende til en sats på 34 pct. for skat betalt inden årets udgang. Selskaber m.v., der vælger denne ordning, skal fremover benytte acontoordningen.

På finansloven for 1992 er der budgetteret med en fremrykning af betalinger på 800 mio. kr. fra finansåret 1993 til finansåret 1992.

Kommunernes andel af selskabsskatten påvirkes ikke af forslaget.

Gennemførelsen af ordningen skønnes at medføre engangsudgifter på 20 mio. kr. i Told- og Skattestyrelsen hovedsagelig i form af edb-udviklingsomkostninger. Udgifterne er optaget på finansloven for 1992.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Jeg skal tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand og lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender samt lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten

(*ligningsloven*) m.m. (*Ændring af reglerne om foranstaltninger for børn og unge, herunder reglerne om tvangsmæssig gennemførelse af foranstaltninger*).

(Lovforslag nr. L 214).

Det er et grundlæggende familiepolitisk mål at skabe de bedst mulige betingelser for forældres og børns tilværelse, herunder leve op til intentionerne om at bevare familien samlet.

Børn og forældre er en sammenhængende helhed. Dette må respekteres som det fælles udgangspunkt og mål for alle initiativer, der retter sig mod børn, unge og deres familier.

Denne grundlæggende familiepolitiske mål-sætning om familiens enhed har særlig vægt, hvis et barn eller en ung har behov for støtte. Det bærende synspunkt skal være, at alle former for hjælp til børn og unge skal tage deres udgangspunkt i, at børn og deres forældre er en helhed, og at bevarelsen af denne helhed indgår som et overordnet mål for alle former for hjælp. Dette mål skal også afspejle sig i de retsregler, der skal være rammen om indsatsen over for barnet, den unge og familien.

Det nu foreliggende lovforslag er udarbejdet på grundlag af forslagene i betænkningen fra udvalget om de retlige rammer for indsatsen over for børn og unge (nr. 1212/1990).

Udvalget blev nedsat i august 1988 og fik til opgave at gennemgå de gældende regler i bistandslovens kapitel 8, 15 og 18 om foranstaltninger over for børnefamilier med særlige behov og fremsætte de forslag til ændringer, som måtte forekomme nødvendige eller ønskværdige. I kommissoriet blev der bl.a. henvist til, at bistandslovens regler om børn og unge ofte bringes i anvendelse i tilspidsede situationer, hvorfor det er af særlig vigtighed, at retssikkerheden er så stor som muligt på dette område.

Som ledetråd for udvalgets forslag angives følgende tværgående problemstillinger:

- krav til *retssikkerhed*, hvor forældrene og børnene vil have sammenfaldende interesser, når retssikkerheden skal være et værn mod vilkårlighed, magtfuldkommenhed og magtfordrejning fra det offentliges side,
- krav om *retsbeskyttelse* af børn, forstået som et retligt værn imod overgreb mod børn og imod opvækstvilkår, der skader barnets sundhed eller udvikling, dette i erkendelse af, at udbyggede retssikkerhedsgarantier undertiden kan være ensbetydende med en ensidig varetagelse af forældrenes interesser,